
MONS KALLENTOFT

LOVCI OHNĚ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2018

MONS KALLENTOFT LOVCI OHNĚ

MONS KALENTOFT

LOVCI
OHNĚ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7577-406-4(FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7577-407-1 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7577-408-8 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Eldjägarna

Copyright © Mons Kallentoft, 2015

First published by Forum Bokförlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Eva Nováčková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

PROLOG

ANNAPURNA, NEPÁL, 1990

Když jeden z nich uklouzne, oba se zřítí tisíc metrů dolů.

Napřed budou padat volně, pak narážet do ledu a kamení — prastaré výstupky probijí přilby a lebky —, skutálí se ze strmého svahu a nakonec zmizí v propastné trhlině. Tam skryti přečkají miliony let, dokud příslušníci neznámé civilizace nenajdou jejich těla a nebudou se ptát:

Jaký osud je to postihl?

Ti dva horolezci jsou svázáni nylonovým lanem.

Když spadne jeden, spadnou oba.

Háky, které zasekli do ledu, jsou z titanu, takže ty vydrží.

Svět ve výšce sedmi tisíc šesti set metrů je bílý. Nebeská klenba je zakřivená do nekonečného modrého oblouku tvořeného křídly andělů.

Ještě tři metry. Čtyři.

V sedmi tisících šesti stech metrech nad mořem je každý krok jako tisíc kroků.

Svaly nařikají, pohled je mlhavě vzdálený. Tělo chce dolů, i plíce, krev v cévách se vaří, ale musí vzhůru. Červená bunda, modré kalhoty, látka třepetající se ve větru, titanové háky, které se lesknou v záři slunce, jež k nim dosud nikdy nebylo blíž než nyní.

Šerpa pět metrů nad nimi je pobízí pohledem: Máme jen několik hodin, teď nelze váhat.

Kdo byl tady nahoře, ví, že svět nemá střechu, napadne jednoho z lezců. Že svoboda je možná. Že tělo dokáže přeměnit i tu malou dávku kyslíku, kterou dostane, ve vůli, v touhu silnější než sám dech.

Vše je tak rozlehlé.

Otevřené.

Ve srovnání s tím je i smrt malá.

Je vidět dál než k domkům, ulicím, stísněnému bytu v Berze,
k rukám na ramenou, které člověka tlačí dolů.

Aniž si to uvědomují, myslí na to oba — jsme teď tak daleko,
daleko od Linköpingu.

A nikdy se nevrátíme.

Ne jinak než jako vítězové.

To raději spadneme. Strhneme s sebou nebe, zřítíme se spolu
s celým světem.

Ale musíme vzhůru.

Nebudeme ti, kdo spí až do konce světa.

ČÁST 1.

DALEKÁ
LÁSKA

Má pocit, jako by mu u zad někdo držel hořák autogenu. Bolest je jako nejžhavější jádro plamene. Ne oranžové nebo červené, ale nemilosrdně modré, jako led doma na ledovcích.

Ale Yash Pandey se naučil bolest nevnímat, protože horko je zde trvale přítomné. Žár v zádech se spojuje s horkým vzduchem, ale on přesto dokáže zvedat a nosit traverzy, matice, cokoliv je potřeba, aby se na poušti vztyčil stadion jako znamení moci zemního plynu a peněz.

Nahá záda spočívají na mokřém prostěradle.

V místnosti, kterou Yash sdílí s dvěma sty dalších mužů, stéká pot z těl na podlahu a tam se odpařuje. Cítí kouř z hořícího plynu. Ve dne jsou vidět černé sloupy dýmu proti okrově zbarvenému horizontu. Říká se, že vřídla zapaluje Islámský stát.

Dělníci ležící na tvrdých pryčnách sem přišli z mnoha zemí. Z Nepálu, jako on sám, jiní z Filipín, Indonésie, Bangladéše, Pákistánu a Barmy. Nejčastěji se zdržují mezi svými krajany, spojení vzpomínkami na stejné barvy a zvuky. Spojení stejnou touhou.

Yash se převaluje na kavalci. Chtěl by se uspat pitím, zbavit se bolesti, ale alkohol tu není. Žádná *raksi*, která by pohladila hrdlo a žaludek. Vůbec žádný alkohol. Spánek odmítá přijít, přestože Yash je nekonečně unavený, i v noci je tu horko, ale alespoň je tma, na rozdíl od nelítostně jasného dne.

Nikoho tam nenechal. Doma ho nikdo nepostrádá a svým způsobem je to osvobozující. Na mě si nepřijdou.

Kolem dokola chrápu muži. Sténají. Mluví o těch, které milují. Šeptají. Někdo vytáhl mobilní telefon a prohlíží si obrázky.

Ve tmě vypadá měnící se světlo a barvy na obrazovce jako snová záře.

Záře zlého snu.

Jsem stavební maso, myslí si. Ten výraz zavedl jeden Pákistánec, jehož přítel spadl z lešení a roztránil se na betonovém bloku o padesát metrů níže. V horku ztratil vědomí. Dlouhý pád, síla nárazu na beton a kůže se mu obrátila naruby. Zbyla z něj hromádka masa.

Stavebního masa.

Odvezli ho na kolečku. Pákistánec o tom mluvil bez jakéhokoliv smutku či sentimentality, vnímal to pouze jako fakt.

Ale to se teď možná změní.

Napružení Filipínci říkají, že bychom se měli zorganizovat. Nejbojovnější je Alberto.

Alberto, můj filipínský přítel.

Chce, abychom požadovali zvýšení platů, abychom dostávali to, co nám slíbili, a aby peníze vypláceli včas. Abychom mohli pracovat deset hodin šest dní v týdnu, jak je to ve smlouvě, ne čtrnáct hodin šest nebo sedm dní v týdnu.

Budou požadovat svobodu. Alberto ví, jak spojit lidi. Můžou to dokázat. Ale Alberto se bojí. Dal mi e-mailovou adresu na jednu ze svých sester, kdyby se mu něco stalo.

Pro mě to bylo jednoduché, uvažuje Yash a pokouší se vytěsnit horko v zádech. Chtěl jsem dát dohromady kapitál k otevření malého obchodu se zbožím do domácnosti. Hodně prodávat, s malou marží. Tak jsem jel do Káthmándú, podepsal smlouvu u náboráře ve firmě několika Švédů, vzal si půjčku na letenku a poplatky za všechny „papíry“. Nastoupil na palubu letadla společnosti Emirates. Celá zadní část byla plná takových jako já, nikdo z nás předtím neletěl, pili jsme, dokud nás neodmítli obsloužit, a někteří z nás zvraceli do kapsy na noviny na zadní straně sedadel.

A pak jsme přistáli.

Svět se v horku pětáctýřiceti stupňů smrskne. Nohy se podlamují pod tíhou těla. Člověk si myslí, že každou chvíli umře, že už to nevydrží, ale vydrží, říká si Yash. Člověk to vydrží, protože musí

zaplatit dluh, protože ve snu vidí police se zbožím nebo protože se bojí stejně jako ostatní, že někdo ublíží jeho rodině tam doma. Člověk to vydrží, přestože dluh roste mnohem rychleji než peníze, které vydělá. Navzdory lžím, podvodům a otročině. Člověk to vydrží, myslí si Yash, protože nemá na výběr.

Ale teď přijde vzpoura.

Držím se trochu stranou. Tak je to nejlepší.

Jako gastarbeiter v Kataru jsem nevolník. Nemůžu změnit zaměstnavatele, jsem připoután k tomu, kdo je na vízu uveden jako sponzor. Nesmím opustit zemi bez jeho souhlasu. Psalo se o tom ve všech světových denících, ale ve skutečnosti se o to nikdo nezajímá.

Filipínci milují fotbal.

Mluví o tom, že v televizi uvidí zápasy, že Zlatan a Messi — jmenují se tak? — budou hrát na stadionu, který postavili oni.

Záda.

Nával bolesti.

Yash četl, že se hráči obávají zdejšího vedra. Přemítá, jak vydrží hrát devadesát minut v tomto horku. Jsou jako malá děvčata.

Možná měl přece jen jít s ostatními na sever, když se ho tehdy ptali, ale mráz je ještě horší než vedro.

V místnosti se rozsvítí světla.

Yash sevře víčka. Slyší křik, tagalsky, paňdžábsky, v dalších jazycích.

Posadí se na pryčně a vidí stovky dalších mužů opálených dohněda nebo s tmavou kůží, kteří udělali totéž co on. Ve všech pohledech se zračí otázka:

Co se to děje? O co tu jde?

Pět mužů oblečených v černém. S černými šátky přes ústa a s kalašnikovy v rukou.

Mezi unavenými, právě probuzenými gastarbeitery se ozývá mumlání. Jsou to ti, kteří potřebují všechen spánek, který jim náleží.

Kdo to je? Co nám chtějí?

Několik mužů se zvedne.

Sedněte si, zakřičí na ně ti muži. Sedte, ani se nehněte, křičí v různých jazycích. Nikdo nesmí nic natáčet.

„Až uslyšíte své jméno, postavíte se,“ křičí ten, který vypadá jako jejich šéf.

První vyvolaný je Pákistánec, s nímž se přátelí Alberto.

Pátý a poslední je sám Alberto.

„Pojďte sem.“

„Jen si oblékneme trička,“ zakřičí Alberto a Yash ho v duchu vidí, jak klečí na kolenou a svaňuje dva železné nosníky.

„Ne.“

Pět osob prochází noclehárnou a Yash vidí, jak všichni ostatní hledí do země. Je to strach, nebo stud? Yash si tím není jistý, ale ví, že jeho přítel Alberto a ti ostatní jdou někam, kam by neměli.

Přišli sem islamisté? Ne, tady nejde o Alláha, jedná se jen o peníze.

Jsou to zlí napomáhači Číňanů?

Ti černě odění vyvádějí pět mužů z místnosti, jeden z nich udeří Alberta do zad kalašnikovem, Alberto se zapotácí, ale zase najde rovnováhu a všichni zmizí v černé noci.

Světlo zhaslo.

„MLČTE A SPĚTE!“

Tiše se za nimi zavřou dveře.

Yash si znovu opatrně lehne, cítí, jak bolest v zádech září tisíci barvami.

Říká si: Alberta už nikdy neuvidím. To vím. Nikoho z nich. Vyvezou je do pouště, možná jim dovolí, aby si vyhrabali vlastní hroby, možná je zastřelí jako psy nebo je nechají zmizet hluboko v nekonečném moři písku a už je nikdy nikdo nezachrání.

Nemůžu s tím udělat vůbec nic. Ale něco přece musím! Něco musím udělat.

1.

PONDĚLÍ 13. ZÁŘÍ

Malin Forsová cítí dotek Danielova těla. Stáhne ze sebe deku, nechce, aby jí bylo moc horko, i když si přeje ležet těsně vedle něho, dokud neusne.

Zadívá se do stropního okna. Obloha je dosud černá, temnota je jen tu a tam protržená zadýchaným světlem hvězd. Jako dítě zahlédla na nebi kometu, pamatuje si na její ohnivý ocas, a nyní přemítá, proč si na ni vzpomněla právě teď.

Daniel spí.

Dotkne se dlaní jizev na jeho prsou. Vynoří se jí vzpomínka na podzemní kryt v Tjällmo. Před necelým rokem ho tam věznil vrah. Mučil ho. Lékaři nejdříve pochybovali, že přežije. Ale on bojoval a ona sedávala u jeho lůžka, držela ho za ruku, slyšela ho blouznit v morfiovém omámení, říkat, že ji miluje, i když nevěděl, že sedí vedle něj, a ona mu šeptala v odpověď:

„Taky tě miluju.“

Po dvou měsících hospitalizace ho propustili a další dva měsíce nemusel jít do zaměstnání v redakci novin *Östgöta Correspondenten*.

Potom jednali rychle.

Malin zavolala správci domu, který měl volný čtyřpokojový byt s terasou v posledním patře, a získala ho, správce byl rád, že jeho nájemnicí je právě ona. Četl o ní v novinách a myslel si, že je dobře, když ve městě žije někdo, koho nedokáže zlomit zlo.

V kuchyni mají lesklý nerezový sporák, v koupelně bílé obkladačky, všude dřevěné parkety a terasu zalévanou sluncem z bezoblačné oblohy.

Ložnice se střešním oknem.

S hvězdami jako anděly.

Její neuhasitelná žízeň většinou jen zašeptá, občas se i rozkřičí, a to se pak s Danielem milují, nechá ho k sobě přijít pomalu, beze spěchu — tak jak to teď dělají —, spíše se milují, než souloží, a rozhodně o nic nepřicházejí, protože teď jsou spíše lidmi než zvířaty.

Tiše vedle něj dýchá, prsty mu přejede po jizvách vytvářejících na jeho prsou rudou pouštní krajinu.

Má ho ráda vedle sebe. Chce ho mít blízko. Po tom, co se stalo, nedokáže vydržet, když se jí neozývá. Chce vědět, kde je, co dělá. Ví, že je v bezpečí, ale to nepomáhá, musí mu zavolat, slyšet jeho hlas.

Malin se nemůže zabrat do spánku a je jí jasné proč. Cítí neklid, ne kvůli Danielovi, ale kvůli dceři. Tove je v Káthmándú a snaží se konat dobro. Když skončila s prací v Kongu, zůstala tři měsíce v Linköpingu. Pak znovu odjela. Bydlela tady v novém bytě, ale ani ten, ani město už nepokládá za svůj domov.

Malin by si přála, aby tu zůstala, aby studovala na univerzitě, aby tu dělala cokoli. Ale nic Tove neřekla, odvezla ji na letiště Arlanda, u bezpečnostní kontroly ji objala a popřála jí štěstí.

Znovu ji viděla odcházet, hleděla na její záda. Utěšovala se, že Káthmándú je lepší než Kongo a že na ni doma, v Linköpingu, u naleštěného sporáku čeká Daniel.

Tove byla v Káthmándú, když tam došlo k zemětřesení. Ale dětský domov, v němž pracovala, otřesy vydržel. Odmítla se vrátit domů, řekla jen: „Jsem tu zapotřebí ještě víc než kdy předtím. Musíš svou úzkost zvládnout, maminko.“

Země se otrásá, svět se někam řítí a já mám zvládat úzkost?
Jak?

Malin by nejraději vstala, šla do bílé kuchyně a připravila si šálek kávy v novém kávovaru. Ale už je moc pozdě a ona se musí vyspat. Dosud bylo září klidné, ale kdykoliv se může něco stát.

Lehne si na bok, na zádech cítí Danielovu paži.

Ne, takhle ne.

Otočí se k němu, foukne mu do ucha. Daniel se probudí a vypadá unaveně, ale přesto se usměje a pošeptá jí: „Jsem tady, Malin.“

Leží znovu na zádech a cítí jeho dech, hledí na nebe, na hvězdy, na ohnivý ohon.

Tove slyší oknem poplach v Káthmándú, v duchu vidí blikání neonových světel, vidí hromady sutin tam, kde býval dům.

V druhém patře dětského domova je jeden pokoj určen smrti, v klidu tam leží těžce nemocné děti.

Občas odtud někdo vyjde živý, ale to se za dobu, co tu Tove je, stalo jen asi dvakrát. Nejčastěji děti umírají na podvýživu a infekce, které se beznadějně zakously do jejich těl a nedovolily jim vyrůst. Umírají, i když se nechtějí vzdát, jako by smrt byla silnější než život už od samého počátku a život, který dostaly, byl jen pouhým krátkým žertem.

Pokud byli chudí před zemětřesením, teď je všechno mnohem zoufalejší.

Tove pohladí Tsingtsena po čele.

Jeho tříleté tělíčko pustoší infekce. Vir, který děti v západním světě zvládají. Právě mu vyměnila infuzi a on na ni hledí unavenými hnědými očima. Sřet s takovým utrpením se téměř nedá vydržet, ale Tove pohled neodvrátí, protože je tady právě proto, aby přemohla jeho osamění a bolest.

Proto tu unavená a prochládlá sedí v místnosti s kamennými stěnami, v níž umírá malý chlapec.

Tsingtsen sem přišel dřív než ona.

Před rokem? Před dvěma? Neví.

Někdo ho nechal přede dveřmi dětského domova. Občas se stává, že ráno u dveří se najdou děti, tiché, omámené tradičním nápojem *rakis*.

Bezejmenné.

Jeptišky mu daly jméno Tsingtsen.

Tady se naučil říct slovo máma.

Hlasitě ho volal, když běžel přes malý dvorek dětského domova obehnaný zdí nebo když usínal. Říkal jí mami.

Ráda ho nosila přes dvůr do místnosti určené ke spaní, hrála si s ním — asi až příliš, protože vedoucí domova ji napomenula, že se mu nemá věnovat víc než ostatním. Něco takového nikdy neskončí dobře a jiné děti si toho všimnou.

Tsingtsen byl podvyživený a nemocný, už když Tove přišla do domova. Nakazil se infekcí a pak další. Nyní marně bojuje se třetí nemocí a ona s ním sedí v pokoji smrti.

„Teď tě potřebuje,“ řekla jí představená, jeptiška s bílým bezvýrazným obličejem.

Tove ho bere za lehoučkou ruku, rozhlíží se po pokoji, zaslechne troubit nějaké auto.

Ještě pořád dýchá. Takže je pořád naděje.

Přeje si tomu věřit.

Je tady sto padesát dětí. Rodiče většiny z nich žijí. Jejich matky a otcové pracují na Středním východě. Nebo v Singapuru. Nebo ve velkých indických městech. Otcové na stavbách, matky jako služby nebo prostitutky. Vydávají se na cestu, aby svým dětem opatřili lepší život, nechávají je u svých rodičů, kteří však péči o ně nezvládají a opouštějí je přede dveřmi domova.

Někdy je tu nechávají i samotní rodiče. Nedokážou je uživit. Nebo své děti opouštějí kvůli vlastním snům a já jim to nemůžu mít za zlé, říká si Tove. Protože tady nemají vůbec nic.

Je tu jen nezaměstnanost, chudoba, korupce.

Rozbitá země.

Některé děti mají otce, který přišel o život na stavbě, nebo matku, kterou zabila domácí paní v Hongkongu ze vzteku, že jí byl manžel nevěrný.

Rodiče některých prostě zmizeli.

Když je člověk chudý, smrt může přijít jakkoliv.

Tove se snaží myslet na něco jiného.

Na matku. Na Daniela. Minulý týden se spolu viděly přes Skype a zdálo se, že je všechno v pořádku. Matka už přijala, že jsem tady, ani se nezeptala, kdy se vrátím domů.

Kde jsem doma?

Začíná pršet. Těžké studené kapky padají na tenkou plechovou střechu a dolů, do Káthmánského údolí.

Tsingtsen zavřel oči. Ale dýchá.

Tove pouští jeho ruku, zavírá oči a cítí únavu v celém těle.

2.

Za chvíli bude procházet lesem. To ví. Dobře zná její zvyky. Do práce i z práce chodí pokaždé touto cestou.

Za kmenem stromu vyhlíží k osvětlené stezce.

Pořád ještě není vidět.

Linköpingská noc vydechuje, les je temný. Cítí noční chlad, i když dnes není nijak silný.

Třesou se mu ruce, proto je silněji sevře kolem železné tyče a přinutí je tak ke klidu.

Tohle musím udělat, říká si. Nechci, ale nemám na výběr.

Co je vlastně smrt? Pokud si chci zachovat život, musím zabít. Teď toho nemůžu nechat. Musím udělat to, co po mně chtějí.

V duchu vidí spící dívčí tvář na bílém prostěradle. Snaží se ten obraz potlačit, nechce ho pošpinit. Nedokáže se na ni dívat, být jí nablízku.

Vypije doušek vodky z lahve. Pak ještě dva a pálivý pocit v krku a břichu ho uklidní.

Pod jednou z lamp, které visí nad pěšinou, zahlédne postavu.

Je to ona.

Její pohyby působí unaveně. Obličej se jí ztrácí ve tmě a to je dobře, nechce jí vidět do očí.

Blíží se. Mezi stromy se jako malá hvězdička blýská světlo na budově klubu.

Přichází, je už jen pět metrů ode mě. Nechám ji přejít, pak ji udeřím zezadu do hlavy a dokončím to.

Čas houstne.

Myšlenky, které můžou trvat vteřiny, zaberou jen její tisícinu.

Jak jsme se sem dostali, ty a já? Planeta je tak veliká, je na ní sedm miliard stejných lidí, jako jsme my, a teď a tady jsme právě my dva. Je to jako tah loterie, zatraceně špatný tah.

Slyší hlas z nitra.

Udělej to.

Teď došla ke stromu.

Přestaň se třást.

Její tvář.

Teď. Teď je ta chvíle.

Odhodí od sebe lahev.

Ona mizí ve tmě mezi dvěma lampami nad pěšinou.

S vyceněnými zuby za ní běží ve tmě jako divoké zvíře, zvedne železnou tyč a udeří. Tak tvrdě, jak jen dokáže, a cítí, že její lebka praskla, tyč se zabořila do něčeho měkkého.

Žena padne k zemi a on se rozpráhne tyčí. Tluče a tluče ji do hlavy, i do jehličí vedle ní na zemi, rád by zakřičel, ale ví, že musí být tiše.

Jsem jiný, říká si. Znovu jsem se změnil a dokázal jsem to. Mnozí padnou na dno, ale já ne a ty taky ne.

Nepošpinilo tě to.

Zvedne lahev.

Pije, pije a pije.

Odtáhne tělo o kousek dál do lesa.

Pak odejde ke svému vozu, který stojí na parkovišti u klubovny.

Ze zavazadlového prostoru vytáhne kanystr s benzinem.

Vrátí se k ženinu tělu a odtáhne ho o dalších padesát metrů dál mezi stromy. Nepodívá se jí do obličeje, nevidí, že se jí chvějí víčka, neslyší, jak chrčí.

Přinese sem kanystr i železnou tyč.

U ležící ženy vytáhne svůj telefon a namáhavě na něj natočí, jak tělo polévá benzinem, škrtá sirkou.

Když se rozzárí plameny olizující porost na zemi a okolní kmeny, neobyčejně teplá srpnová noc je ještě teplejší. Rosa oheň brzdí, aby nezachvátil celý les.

Natočí hořící tělo. Tak jak mu řekli, podle jejich pokynů. Snaží se držet ruku s mobilem co nejklidněji.

Najednou zaslechne křupnutí, zahlédne zlomenou větev na stromě kousek před ním, pohyb.

Je to zvíře?

Člověk?

Strach mu vyráží dech z plic.

Je to člověk, někdo běží lesem.

Teď nesmí váhat.

Sevře železnou tyč a prodírá se za ním.

3.

Malin nechá Daniela spát, i když by ho nejraději probudila, aby měla společnost u snídaně a ujistila se, že je mu dobře.

V kuchyni si připraví espresso, dvojité a z hodně tmavé kávy, vypije ho dvěma doušky. Pak se osprchuje a oblékne a pomalou procházkou jde teplým ránem ke stanici.

Touto dobou je město prázdné a tiché.

Celý Linköping se proměnil v jedno velké staveniště. Na každém rohu vyrůstají nové domy s tak drahými byty, že si je obyčejný člověk nemůže koupit. Jen lékaři a inženýři v důchodu, když prodají své domy v Hjulsbro. Z jednoho ghetta do druhého. V Rydu a Skäggetorpu to nikdy nebylo horší než teď. Tamní gangy jsou bezohledné. Před několika měsíci někdo zastřelil v Skäggetorpu čtrnáctiletého chlapce. Současně však Linköping prosperuje líp než kdykoliv předtím. Jako by to nějakým způsobem spolu souviselo, jako by si město samo nacházelo vlastní rovnováhu.

Když prochází kolem obchodu s lahůdkami na Ågatan, pomyslí na jejich nový byt.

Nájem.

Je závratně vysoký, ale díky dvěma platům to zvládají. Je skvělé, že můžou bydlet tak krásně, a Malin si musí přiznat, že je příjemné žít v novém a čistém.

Parkoviště na konci Drottningatan bude s auty nových nájemníků ještě plnější.

Neumí si představit vhodnější město k životu, než je Linköping. Nebo šablonovitější. S nosem vzhůru, hluché k hlasům, které šeptají z rovin i lesů:

Všichni jste rolníci. Navzdory zbrojnímu průmyslu s vyspělou technologií i navzdory vašim krásným nemocnicím jste všichni v podstatě zemědělci.

V této díře není nic sofistikovaného ani na mně, ani na komkoliv jiném.

Prochází kolem bývalých kasáren. Teď je tu Dům mládeže. Myslí na to, jak je svět neklidný, že kdykoliv může explodovat, že ona sama proti tomu nemůže vůbec nic dělat, jen se snažit udržet čisto před vlastním prahem.

Dojde k bývalým kasárnám, v nichž teď sídlí policie i soud a SKL, Státní kriminalistická laboratoř, nebo NFC — Národní forenzní centrum, jak tomu teď říkají. Pryč s vojskem, tady se usadí právo.

Nebo alespoň snaha o právo.

Když vejde do jejich prostorné kanceláře, je teprve krátce po šesté. Zastaví se u monitoru Börjeho Svärda, obrazovku pokrývá velká fotografie z jejich grilovacího mejdanu v červenci.

Celý jejich tým sedí kolem stolu v Börjeho zahradě, je bezmračný vlahý večer a v pozadí stoupá k nebi kouř z grilu. Speciálně naložené vepřové plátky Johana Jakobssona už zmizely a na stole stojí několik prázdných i dosud nedopitých lahví vína.

Všichni se usmívají, kromě ní.

Ten večer toužila po alkoholu víc než kdy předtím. Všichni viděli její utrpení, ale nikdo na to nebral ohled, tak jak to má být. Abstinující alkoholik musí zvládnout, že jiní pijí, a tak to bylo i ten večer.

Všichni se chtěli opít.

Podánilo se jim to.

O obsluhu se starala Kristina, ředitelka Folkungaské školy, současná partnerka Börjeho. Omylem nalila víno i Malin a ona na ni vyjela:

„Sakra, copak nevíš, že nemůžu pít?“

Kristina se neomlula.

Jen přikývla a odpověděla, že skleničku naplnila bezmyšlenkovitě, že Börje jí o jejím problému řekl.

Börje to s ní má dobré, říká si Malin. Nevadí jí jeho špičaté kníry ani to, že se rád vytahuje.

Je jí věrný? Když jeho žena Anna zemřela na roztroušenou sklerózu, stal se z Börjeho hotový Casanova a zkoušel to u všech volných žen středního věku ve městě. Možná že s tím kvůli Kristině přestal.

Přejela pohledem po ostatních.

Karim Akbar, šéf městské policie, se vrátil do práce po rodičovské dovolené a zdá se, že si života s malým dítětem užívá. Jeho žena Vivianne povýšila — stala se vrchní státní zástupkyní — a plán odstěhovat se do Stockholmu už zřejmě opustili.

Nový šéf jejich oddělení trestných činů, Göran Möller, který nastoupil po Malinině šéfovi a učiteli Svenu Sjömanovi, už ve městě zakotvil. Pokud Malin ví, žádnou ženu si dosud nenašel. Možná se mu osamělý život líbí.

Göran je s každým dalším dnem otevřenější a přímější, přesně jak to má ráda. Nechá mě pracovat tak, jak chci. A když je to v zájmu věci, přehledně i nějaký ten předpis.

Ale tu věc s Waldemarem Ekenbergem nikoli. Jejich kolega nakonec svůj sklon k násilí přehnal. Na fotografii jsou vidět jeho rudé a oteklé klouby prstů, vrásčitý obličej má ještě sinalejší než obvykle a z koutku úst mu visí hořící cigareta.

Pouhý týden po jejich mejdanu v Börjeho zahradě musel odejít. Byl obviněn z násilí ve službě. Pustil se do sedmnáctiletého člena gangu, a když ho spolu s Börjem zajišťovali v bytě jeho rodiny, otloukl mu hlavu o zed.

Otec, přistěhovalec z Kurdistánu, udělal to, co dosud nikdo jiný: podal na Waldemara trestní oznámení. Malin zapisovala jeho svědectví. Řekl, že se v zemi, jako je Švédsko, nehodlá podrobit policejní brutalitě. „Bil ho a vůbec nevnímal, co mu říká ten druhý policajt. Oba jsou lháři.“

Podle Börjeho se při zadržení nestalo nic zvláštního, ale když Malin seděla proti tomu muži, přistěhovalci z takové dálky, styděla se.

Dobře věděla, co se stalo, prakticky si tím byla jistá. Tapety na stěně pokoje byly potřísněné krví a tentokrát z toho Waldemar nevyvázl.

Je to násilník a tato nálepka mu zůstane už navždy.

Občas se to při výkonu jejich práce hodí, ale z nějakého důvodu vzal tentokrát Göran podezření z nepřiměřeného násilí na vědomí a odvolal Waldemara ze současného vyšetřování.

Jako zástup byli povoláni dva policisté z Norrköpingu. Občas je zahlédnou, ale nikdo se s nimi nepřátelí. Mohlo by to narušit pospolitost týmu.

Když se Malin zadívá na společnou fotografii na Börjeho monitoru, téměř cítí vůni grilu, slyší hovor, který skáče od aktuálního vyšetřování k rodinnému životu, politice a sportu, televizním seriálům a hloupým detektivkám.

Zadívá se na Elin Sandovou. Sedí nejvíc vlevo na dřevěné židli. Vysoká a sportovní. Letní tenké bílé tílko odhaluje její bicepsy, vlasy má ostříhané nakrátko. Vypadá téměř vojensky. Přihlásila se na ultramaraton na Mallorce. Sto dvacet kilometrů běhu, čtyři vrcholky hor, sto procent mléčné kyseliny a tisíc procent šílenství.

Po tvrdém tréninku v jejich tělocvičně se jí Malin zeptala, proč se na ten závod přihlásila.

„A proč ne?“

„Možná je právě to ten nejlepší důvod.“

„Přesně tak.“

Jako vyšetřovatelka udělala Elin velký pokrok. Dokáže logicky myslet, ale současně má i výbornou intuici. A díky své fyzické kondici by mohla nahradit i Waldemara. Ale násilnost v sobě nemá. Nebo jen tolik jako my všichni, říká si Malin.

Dovedu zabít.

I být zabita.

Přesune pohled na Johana Jakobssona. Na fotografii vypadá opileji než všichni ostatní a v jeho očích je zřetelně vidět zoufalství kvůli utrpení dcery Stelly. Její revmatismus je agresivnější, než se lékaři ze začátku domnívali, a ani nejsilnější biologická léčba jí nepomáhá, její svaly rychle ochabují.

Johan zhubl, na čele má stále hlubší vrásky, světlý plátěný oblek, který si na mejdan oblékl, na něm úplně visí. Malin ví, že prosil

lékaře, aby Stelle dali morfium, ale oni váhají. Riziko závislosti je příliš vysoké.

Neexistují žádné jednoduché cesty, říká si.

Tíha života dříve nebo později dopadne na všechny.

Zdá se, že nějakým způsobem i na Zekeho. V poslední době bývá mrzutý a rozčilený, jako by měl nějaké starosti, jako by něco skrýval, a Malin uvažuje, jak se jim daří doma s Karin a Tess, jejich adoptivní dcerou z Vietnamu. Zeke ji nedávno také adoptoval, takže holčička už má matku i otce. Jeho dospělý syn proti adopci protestoval, myslel si, že je to zbytečné. Ale Zeke tvrdil, že to jediné je správné.

Malin se zahledí na jeho obličej. Má ostře řezané rysy. S přibývajícimi lety vypadá stále líp, je to téměř krásný muž. Možná že takový byl vždycky. Malin napadne, jak je pro ni tato skupinka lidí důležitá. Jak moc by je postrádala, kdyby zmizeli. Stali se z nich — aniž si to nějak uvědomila — jediní lidé, s nimiž se stýká, kromě Daniela a Tove, pokud je doma. Bez ní ani nezvládne zajet za Stefanem, který leží v pečovatelském domově v Ljusdal. Je to Malinin nevlastní bratr. Už ji nepoznává, stejně dobře by mohla zajet navštívit nějakou sochu do muzea.

Jiné přátele nemám.

Vy tady na té fotografii nejste moji přátelé, ale přesto jste jediní blízcí lidé, které mám.

Znamená to, že jsem osamělá?

Ticho v rozlehlé místnosti, dosud příjemné, se mění ve studené a nehostinné. Odrazující tak, jako bývá smrt. Malin má vyschlé hrdlo, cítí závrať, tlak, ostudnou a téměř nepřekonatelnou touhu po alkoholu, přála by si opít se, cítit ty krátké minuty klidu, které opilost přináší.

Jde ke svému stolu.

Otevře si webová stránka. Hledá tequila, její fotografie, zvětší si obrázek lahve.

Ta by tě neudělala méně osamělou, Malin Forsová.

Napomíná se, ví, že to tak je.

Uvědomuje si však také, že obsah lahve by ji na okamžik udělal šťastnější.

Tisíce mil přes vrcholky hor.

Život je jako nesmyslný běh na dlouhé trati. Puchýře na patách velké jako cizí planety na nebi.

Ničíme se, abychom sami se sebou vydrželi.

„Dobré ráno,“ zaslechne silný hlas ode dveří.

Börje Svärd.

Ještě nikdy neměla větší radost, že slyší jeho hlas, jako právě teď. I on utrpěl vážná zranění při honbě za vrahem, který tak poranil Daniela. Börje ležel týden na pokraji života a smrti, s popáleninami na prsou a vnitřním krvácením. Ale brzy se zotavil. Teď už jeho rány nejsou patrné, i když Malin ví, že ho jizvy občas musejí bolet.

„Ráno jen pro nás dva,“ volá Börje a Malin se usměje.

4.

Na obzoru se tyčí stovky metrů vzdálená mohyla, vytváří homolovitý pahorek na žlutozelené pláni, která se svažuje k Roxenu jako sešlapaný koberec. Voda v jezeře bývá v červenci nejčastěji zelená, ale v ranním světle se mění do tmavě modré.

Kontejner stojí před nejkrásnějším domem v Sättuně, inspirovaným italským stylem, který si ve čtyřicátých letech nechal postavit lékař Schough. Mezi vysokými lipami, které obklopují zahradu, zahlédne řidič Benny Karlsson vilu, zářivě bílou a dobře udržovanou, a přemítá, co boháči, kteří tam bydlí, mohli vyhodit. Brzy to uvidí, až kontejner vyprázdní v třídiřně odpadu v Gärstadu.

Zacouvá nákladním vozem před kontejner. Vystoupí z klimatizované kabiny auta a překvapí ho, jaké je dnes horké ráno. Cítí, že má tělo oteklé po pivu, které vypil včera večer, a buší mu ve spáncích.

Zahledí se k mohyle a uvažuje nad tím, jestli v zemi dosud leží zbytky kostí Vikingů. Nikdo neví, jak je to pohřebiště staré, ale on by byl rád, kdyby tam Vikingové skutečně odpočívali. Násilníci, kterým chutnala medovina.

Duchové.

Nechodí v noci strašit? Ti Vikingové?

Ne. Tady žádní duchové nejsou. Jen spící idyla. Domy dál v ulici nejsou tak nádherné jako lékařova vila, ale i tak jsou krásné a on sám by tu moc rád bydlel, až jednou založí rodinu. Je mu třicet, ještě má spoustu času.

Benny Karlsson pohlédne na hodinky, je 7.30. Má toho dnes hodně na celý den, takže se musí pustit do práce. Připevní kolem

kontejneru řetězy a pomalu a opatrně ho zvedne na valník. Než se vrátí do kabiny, dobře ho tam usadí a pak se vydá dál, s klimatizací puštěnou na plný výkon.

Před ním se rozkládá östgötaská pláň. Vybělená do okrových tónů po žhavém létě a dosud stále teplém začínajícím podzimu. Skoro jako by to tam spálil oheň. Na jedné straně vidí věž kláštera ve Vretě, na druhé straně je kostel a přímo před ním jsou ještě další věže, ale nevzpomene si, jak se jmenují. Čert ví. Žádný Bůh není, a kdyby náhodou existoval, jistě by se neukrýval zrovna v kostele na zdejší pláni.

Nejede do města, ale před Tornby odbočí a najede na silnici E4, hledí na proužky kouře vycházející z komínů továrny na výrobu barev a pokračuje další tři kilometry k odbočce do Gärsty. Prosklený hnědožlutý komplex spalovny vypadá jako mohyla současnosti, čtyřhranná a účelná, umístěná uprostřed pole. Ze tří komínů stoupá kouř, bílý proti světle modrému nebi. Zajede na vyasfaltovanou plochu. V této době tu nikdo další není.

Branou snad dvacet metrů vysokou, označenou žlutými a černými varovnými čarami, couvá k hromadě odpadků.

Vzduch v kabině se změní a Benny Karlsson se rozkašle. Pach ze všech popelnic, různého smetí a likvidovaných věcí je téměř nesnesitelný, ale to se nedá nic dělat. Zápach je součástí této práce.

Vystoupí z kabiny, venku je puch ještě horší. Nadzvedne nakládací plošinu, otevře sklopné čelo a konečně se mu naskytne pohled na to, čeho se zbavují boháči.

Nábytek. Hromady týdeníků. Staré chlapecké kolo. Oblečení, lahve, stejné svinstvo jako od jiných. Ale je tu hodně hraček. Neobvykle mnoho. Vypadají letitě, není to jen obarvený plast.

Benny Karlsson to všechno sype na hromadu.

Náhle se mu zatají dech.

Proboha, co to tam je?

Kůže, vlasy.

Obličej? Hlava?

Hlava přece nemůže vypadat takhle.

Má pocit, že ho nohy neunesou, přesto se pomalu vydá k hromadě odpadků. Musí se na to podívat zblízka, musí zjistit, jestli ho nešálí zrak.

Najednou cítí velké vzrušení.

Proti své vůli.

Je to podivné, ale nebrání se tomu, i když to ve skutečnosti cítit nechce.

Našel tělo.

Malého chlapce.

Občas o něčem takovém fantazíroval, jaké by to bylo, kdyby v odpadcích našel mrtvolu. Protože právě ta leží nahoře na hromadě desek s papíry a rozbitým plastovým pytle s oblečením, zpola zakrytá starým křeslem.

Mrtvý člověk.

Vtom si všimne široce otevřeného oka. Vzrušení vystřídá prudká nevolnost.

Benny Karlsson se na dvoře pozvrací.

Cítí, že ho hlava bolí čím dál víc.

Přivolá sem chlapy, kteří stojí vzadu u kanceláře, a je mu jasné, že tohle bude den, na který jen tak nezapomene.

5.

„V kontejneru je mrtvola. Vyvezl jsem ho na skládku v Gärstadu a našel v něm mrtvé tělo.“

Tento hovor přijali na policejní stanici před dvaceti minutami. Malin a Zeke vystupují z vozu u Technických služeb města. Přichází k nim nějaký muž malé robustní postavy. Trochu se kolébá přes asfaltový dvůr a proti černožlutým sloupům v pozadí vypadá poněkud zakrsle.

Musí to být Benny Karlsson. Ten, kdo jim volal.

Mrtvý chlapec.

Možná desetiletý.

„Připadalo mi, že ho někdo praštil do hlavy.“

Benny Karlsson mluví místním širokým nářečím. Tak moc širokým, až jeho slova znějí téměř žertovně, i když to, co říká, je hodně vážné.

Hned po nich přijíždí vůz s Elin Sandovou.

Dobře že jsme tu na to tři, říká si Malin. Jestli je to, co Benny říká, pravda, tak to otřese celým městem.

Pět mužů stojí u nákladního vozu s naloženým kontejnerem. Jiný nákladák se zastavil uprostřed dvora. Muži zírají na obrovskou hromadu odpadků za vstupní branou a Malin z toho zápachu nakrčí nos. Všimne si, že stejně se tváří i Zeke.

„Leží tam vzadu,“ říká Benny Karlsson. „Ničeho jsme se nedotkli. To já jsem vám volal, jezdím tady s tím autem.“

Malin mu podá ruku. Hledí do jeho širokého obličje a setkává se s pohledem plným očekávání: Co bude teď?

Jeho dialekt a oči dělají celou scénu trochu neskutečnou, jako by tam doopravdy žádný chlapec nebyl, jako by stačilo vrátit se v čase a předstírat, že je všechno v pořádku. Svírá si spánky, jako by ho bolela hlava. V očích má popraskané žilky. Možná se včera opil?

Já ne.

Ze skupiny se oddělí muž ve žlutém pracovním overalu a připojí se k nim. Je to hubený padesátník, s tváří podobanou od planých neštovic a s rezavými vlasy. Natáhne ruku k Zekovi a představí se, jeho jméno však Malin nezachytí. Je však jasné, že Technickým službám šéfuje.

S Malin si rukou nepotřese.

Aniž si toho inspektorka všimne, vynoří se za ní Elin Sandová a napřáhne k muži ruku.

„Elin Sandová, kriminální inspektorka.“

Pak mu ji stiskne tak silně, až muž zatne zuby bolestí.

„Ujišťuji vás, že se tu nikdo ničeho nedotkl,“ poznamená muž.

Chci toho chlapce vidět, říká si Malin.

„Kde je to tělo?“

„Za vozem,“ odpoví Benny Karlsson.

„Tak tam zajdeme.“ Malin si přeje odejít ze žhnoucího slunce, začít pracovat, a odstrčí vedoucího Technických služeb, který jí stojí v cestě. Chystá se něco říct, ale ona na něho ostře pohlédne a muž jen rozhodí paže, protože si uvědomí svůj omyl, když ji před okamžikem přehlížel.

„Nechcete se mnou mluvit?“ ozve se za ní Bennyho hlas.

„Na to je dost času,“ odpoví mu a cítí, že vzduch je nabitý adrenalinem, rozčilením a strachem.

„Můžete všichni popojít k tomu druhému vozu?“ řekne, když se protlačí kolem mužů u kontejneru. Poslechnou a odkráčejí dál ze stínu brány do slunce.

Něco Malin říká, aby se k tomu místu přiblížila jen pomalu. Vidí záda Zekeho, který hledí do hromady odpadků, naprosto tiše, s očima upřenýma na cosi neznámého, a jen lehký větřík pohybuje jeho žlutou bavlněnou košili.

Mlčí. Malin se postaví vedle něho a přinutí se pohlédnout dolů. Chlapec leží na boku.

Lebku má rozbitou a plavé pocuchané vlasy jsou potřísněné zaschlou krví. Má na sobě oranžové tričko s modrým potiskem a s dlouhým rukávem, ustřižené džíny a na nohou otrhané levné tenisky, jaké se dají koupit v samoobsluze ICA Maxi.

Malin si všimne jeho otevřeného oka, v němž už není život. Jako by to bylo šeptnutí:

„Kdo mě zabil? A proč?“

Otázky patří Malin. A ona musí najít odpověď.

„Někdo ho udeřil do hlavy,“ poznamená Zeke. „Železnou tyčí nebo klackem. Rána je dlouhá, takže to nebylo žádné kladivo nebo sekyrka.“

Vždycky je nejlepší držet se faktů.

Suchých faktů.

Malin cítí na kůži dech Elin Sandové. Teplý, plný touhy. Slyší její hlas:

„Kdo promluví s řidičem? Nejspíš ten kontejner nabral někde v Sättuně. U nějakého nóbl baráku.“

„Vezmi si to,“ pokyne jí Malin a už vidí příjízďet Karin Johannisonovou, která zastaví své bílé volvo na místě za Elininým vozem.

Zeke na ni pohlédne. Je to jeho partnerka, matka jejich adoptované dcery.

Karin má na sobě tenkou růžovou halenku a červené džíny vsunuté do žlutých gumových holínek. Jako by tu hrůzu chtěla zahnat zářivými barvami, jako by chtěla dát najevo, že svět je krásný a dobrý, ale Malin ví, že Karin takové iluze nemá.

Znovu se otočí k chlapci.

Je tak osamělý, opuštěný. Přála by si ho pohladit po tváři, ale uvědomuje si, že se nesmí ničeho dotknout.

Kolik ti je? Komu chybíš? Kdo mohl chtít udělat něco tak strašného malému chlapci?

Příšerný puch, příšerné vedro. Cítí pach ohně a zániku ze spalovacích pecí. Šťěstí, žes tam nezmizel, než jsme tě našli.

Karin na něho rychle pohlédne.

„Můžete zahájit vyšetřování vraždy. Tu ránu mu způsobila nějaká osoba.“

„Jak dlouho může být mrtvý?“ ptá se Malin.

„Těžko říct, ale hádala bych, že zemřel v noci, podle míry ztuhlosti těla.“ Karin požádá Malin a Elin, aby kousek odstoupily, a začne zajišťovat okolí nákladního vozu a kontejneru. Natáhne si bílý overal a bez zaváhání vleze do hromady odpadků k chlapci, pomalu si navleče bílé plastové rukavice a opatrně ho otočí, takže jsou vidět obě jeho oči.

To druhé má zavřené.

Vypadá to, jako by mrkal, pomyslí si Malin. Živý, mrtvý, živý, mrtvý. Ale ví, že tu není nic jiného než smrt, dokonce ani zlo tu není přítomné, jen jeho stopa.

Elin Sandová sedí s Bennym Karlssonem v kanceláři provozního šéfa. Místnost je jednoduše zařízená a na psacím stole leží tenký přenosný počítač a stolní ventilátor. Stěny jsou pokryté regály s pořadači od země až ke stropu. Elin uvažuje, co v nich asi uchovávají. Co je potřeba zaznamenávat o odpadu, že na to potřebují tolik papíru?

Ale nakonec — co o tom může vědět? Zatouží po včerejším tréninkovém běhu. Každou korunu, kterou ušetří, použije na běžeckého trenéra a každý jeho postřeh je pro ni užitečný. „Výš, lehčeji!“

Benny Karlsson vypravuje o tom, jak vyzvedl kontejner a jel sem a jak z něj chlapec vypadl spolu s odpadem. Sděлил jí jméno a adresu ženy, která si kontejner objednala, a policejní technici tam už odjeli, aby zajistili případné stopy.

Elin Sandová si je jistá, že Benny Karlsson nemá s vraždou neznámého chlapce společného. Pracoval jako jindy a náhodou právě on měl za úkol odvézt tento kontejner.

„Už se mě na nic nechcete zeptat? Přece jsem ho našel právě já.“

Zní to, jako by to byla jeho zásluha, a Elin si je jistá, že jeho kamarádi v hospodě si mnohokrát vyslechnou jeho vyprávění o tomto dopoledni.

„Pro jistotu se vás ještě zeptám, co jste dělal včera večer a v noci?“
„Byl jsem na Stora torget. Šli jsme s klukama na pivo. Dám vám jejich adresy.“

„Ne s kolegy?“ zeptala se.

Překvapeně na ni pohlédl a dal jí tři telefonní čísla na osoby, s nimiž předešlý večer popíjel.

„Vypil jsem tři piva. Nikdy nepiju víc, když jdu ráno do práce.“

Elin se zvedne a jde ke dveřím.

„Co mám dělat já?“ ozve se za ní Bennyho hlas.

„Můžete odejít.“

„A co nákladák?“

„Až s ním budeme hotovi, vyzvednete si ho tady nebo u nás na stanici. Zavoláme vám.“

Na místě se objeví vůz *Correnu*, jen několik minut poté, co se Elin vrátila z kanceláře. Nesedí v něm ale Daniel.

Od té doby, co se po uzdravení svého zranění vrátil do práce, zůstává v redakci. Rediguje texty ostatních kolegů, sleduje různé novinky, píše noticky, ověřuje fakta. Řekl jí, že zatím nezvládne dopravní nehody a místa zločinu, a Malin ho moc dobře chápe, tím spíš teď, když hledí na nosítka s chlapcem ve žlutém vaku.

Karin Johannisonová se hrabe v odpadcích, ale nezdá se, že by našla něco důležitého. Jeden z jejích kolegů, mladý muž, jehož Malin dosud nezná, prohlíží kabinu řidiče, pátrá po stopách krve, pokud by proti očekávání chlapce zabil sám Benny Karlsson a pak ho hodil do kontejneru.

Zeke stojí ve stínu a mluví do mobilu.

K Malin přistoupí redaktorka z *Correnu*. Tmavovlasá žena v jejím věku s nosem nahoru. Zvedá k ní mobil, ale Malin ji odmítne.

„Nemám vám zatím vůbec co říct.“

Raději by se ovšem zeptala: Byl Daniel v redakci, když jste odjížděla?

Ale jak by to vypadalo?

Mávne na Zekeho.

„Měl bys chvíli času na *Corren*?“

„Sure.“

Jde s redaktorkou do kanceláře a Malin oknem vidí, že jí odpovídá na nějaké otázky, zatímco ona sama uvažuje, jak nejlíp pokračovat ve vyšetřování.

Prioritou číslo jedna je identifikovat chlapce. Vyslechnout ženu, která si objednala kontejner. Obejít domy v jejím okolí. Někdo mohl něco zahlédnout. V Sättuně je společenská kontrola hodně na výši.

Na nebi se utvořil osamělý mráček, malý a buclatý, jako výrůstek na dokonalé pokožce těla. Vítr zatím není chladný, ale jistě už jsou to poslední letní dny.

Zatím ještě nepřijala skutečnost, že na nosítkách leží malý chlapec. Že letošní podzim začal vraždou dítěte.

V mysli se jí objeví Tove jako desetiletá. Krásná, upřímná, statečná. Neustále s nosem v nějaké knize.

Ale také smutná, zmatená, úzkostná.

Nešťastná z mých ustavičných hádek s Jannem kvůli mé neuhasitelné touze po alkoholu, který mě měnil v násilného šílence. Z mého studu a krátkých pokusů o abstinenci.

Přála by si, aby to všechno ze sebe mohla spláchnout ve sprše.

Tove, jaké štěstí, že my dvě na sebe máme víc času.

Chlapec obalený žlutým plastem ho už nemá.

Kdo je tvoje máma? Tvůj táta?

Kdo jsi?

Pomalu jde k nosítkům, opatrně otevře zip, pohlédne mu do tváře.

Teď už má zavřené obě oči, ale v rysech jeho obličeje je patrná úzkost, tak silná, že se v nich udržela i po smrti.

Není v něm žádná smířenost, myslí si Malin.

Neudrží se a pohladí chlapce po tváři. V horku je studená.

Vytáhne mobil, volá Danielovi.

Nebere to.

Ale za minutu jí od něho přijde zpráva:

Tady vše v pořádku.

Jsem mrtvý, vím to.

Vznáším se v barvách, které vypadají jako oheň, ale nejsou horké a nebolí, určitě ne tak jako dřív, takže vím, že v pekle nejsem.

Kolem mě se pohybuje mnoho lidí. Zajímají se o mě.

Někdo mě pohladí po tváři.

Jak je to směšné!

Kdyby se o mě někdo staral, dokud jsem žil, možná bych byl pořád ještě naživu.

Rozhlížím se kolem sebe.

Tati.

Můžu se s tebou konečně setkat?

Bojím se. Už vím, co je to smrt.

Ale já bych si přál žít.

6.

Toskánsko. Umbrie. Piemont.

Nebo jakékoliv jiné místo, kde jsem nebyla, říká si Malin, když se se Zekem blíží k vile v Sättuně. Nějaký muž v modrém overalu sedí na motorové sekačce a pomalu jezdí tam a zpět po obrovském trávníku. V dokonale upravených záhoncích kvetou růže a Malin si najednou připomene, že tady už byla, před několika lety, když vyšetřovali jiný případ. Jistě tu už bydlí jiní lidé.

Vila září čistou bílou omítkou. Nad měděnou střechou se v slunci málem tetelí vzduch a za stromy směrem k Roxenu lze zahlédnout známou mohylu. Stovky dávno mrtvých těl na sobě. Vzpomínka na pradávnu dobu, tak nepodobnou naší, přesto ovládanou stejnou žádostivostí a stejnou touhou jako dnes.

Nic se nezměnilo.

Přesto je všechno úplně jiné.

Na místě, kde stál kontejner, pracují technici. Snímají otisky pneumatik i podrážek na písčném okraji cesty, hledají další stopy. Uniformovaní policisté už obcházejí domy v okolí.

Muž na sekačce na ně zamává, ale nezastaví se. Malin mu odpoví a všimne si, že Zeke nezareagoval.

Nad vybroušenými a nalakovanými vchodovými dveřmi visí dolů z kamenné stříšky muškáty. Zeke zazvoní a po několika vteřinách jim otevře tlustá, zarudlá, asi pětadesátiletá žena.

„Konečně jste tu.“

Jméno, které jí před chvílí sdělila Elin, jí nebylo povědomé, ale teď ženu proti sobě poznává.

Peggy Dunzellová.

Ve městě je známou podnikatelkou. Začala s dovozem plyšových zvířátek z Číny, získala monopol pro švédský trh, pak podnik prodala a zbohatla jako strýček Skrblík z Disneyových filmů.

Teď s hodně tvrdými lokty zasedá ve správní radě.

„Čekala jsem, že se tu objevíte,“ pronese. „Je tu kolem hrozný rozruch a nikdo mi nechce říct, co se děje. Co si o sobě myslí, ti lidi tam vzadu? Oznámili mi, že jsou od policie a že si se mnou brzy někdo přijde promluvit. A že do té doby nesmím nikam odjet.“

„Byl zavražděn malý chlapec,“ řekne Malin. „Ti lidé jsou kriminální technici.“

Výraz Peggy Dunzellové se nijak nezmění. Nezdá se být ani překvapená, ani vyděšená, spíš to vypadá, že takové vysvětlení akceptuje. Nebo něco předstírá a ví, jak se má tvářit?

„Pusťte nás dovnitř,“ požádá Zeke a vytáhne legitimaci.

Na okamžik se zdá, že Peggy Dunzellovou zmátl Zekeho autoritativní hlas. Ale pak jim gestem naznačí, aby vešli.

„Zouvat se nemusíte.“

Jde před nimi do domu, projde halou zařízenou gustaviánským nábytkem. Na zdi visí obraz Carla Larssona s motivem ze Sundbornu, pravděpodobně originál.

Zbytek domu je zařízen ve stejném stylu, starožitnostmi v protikladu k uvolněné eleganci exteriérů.

Snaží se získat čas, napadne Malin.

V další místnosti, vnitřní hale, visí skříňka se zbraněmi. Za sklem a zámkem leží dvě kulovnice, brokovnice a pistole.

Malin má chuť se té ženy zeptat, jestli loví, ale neudělá to. To není její věc.

Sedí v obývacím pokoji, který Peggy Dunzellová nazvala salo- nem. Žena si uhladí hedvábnou sukni. Navzdory horku má na sobě lesklé punčocháče.

„Tak mi konečně řekněte, co se stalo a jak vám můžu pomoci.“

„Bydlíte tu sama?“ zeptal se Zeke.

„Je to důležité?“

„Možná ano. Odpovězte na otázku.“

Její pohled potemní.

„To je nestydatost. S tímto rozhovorem okamžitě končíme. Mám celou armádu advokátů.“

„Omluvte mého kolegu,“ řekne Malin a napadne ji, že ženin hlas nese stopy mnohaletého pití alkoholu. „Vaši odpověď ale potřebujeme.“

„Nejdřív mi to vysvětlíte. Co tu děláte? Došlo k vraždě nějakého chlapce, ale jak se to týká mě?“

Malin vypráví o chlapci z kontejneru. Peggy Duzellovou to nijak nerozruší a jen poznamená:

„Měla jsem syna a přesně v tom věku zemřel na rakovinu. Už je to dávno. Manžel mi zemřel o pár let později. Od té doby žiju sama.“

„Proč jste si objednala kontejner?“ ptá se Malin.

„Přistěhovala jsem se sem před rokem. Doteď jsem nezvládla vytřídit věci, tak jsem to konečně udělala. Chtěla jsem se všeho zbavit.“

V kontejneru byly hračky. Kolo. Oblečení. Tady máme vysvětlení.

„Takže vy jste vyřadila věci po synovi?“

„Ano.“

„Nevíme, kdo ten chlapec je. Nemáte nějaké tušení?“ ptá se Zeke.

„Ne.“

Peggy Duzellová se napřímí. „Nikdo neohlásil, že zmizel?“ Malin zavrtí hlavou.

„Takže vy vůbec netušíte, o koho může jít?“ zeptá se.

„Můžu vás ujistit, že vůbec žádné malé chlapce neznám. Od té doby, co můj syn zemřel, věnuji všechny své síly jen obchodu. Nemám rodinu ani přátele.“

A já ti to věřím, říká si Malin při pohledu na opuchlý obličej proti sobě. Máš stejného přítele, jakého jsem měla i já. Ale ruce se ti zatím netřesou.

„Jak dlouho tu stál ten kontejner?“

„Tři dny.“

„A ničeho divného jste si nevšimla?“

„Ani v noci nebo po večerech?“ dodá Zeke.

„Včera i především jsem šla spát brzy.“

„Takže ty večery, kdy tu stál kontejner, jste byla doma?“ ptá se Zeke.

Peggy Dunzellová přikývne.

„Může vám to někdo dosvědčit?“

Peggy se rozesměje.

„Neslyšel jste, co jsem právě řekla? Požádejte kosti pod mohlou, aby vám potvrdily, že jsem včera byla doma. Po nocích tu straší. Máte nějaké další otázky?“

„Ještě něco,“ ozve se Malin. Přece jen se na ty zbraně zeptá. „Ty zbraně v hale jsou vaše?“

Peggy Dunzellová přikývne.

„Patřily mému manželovi. Je to památka na něj. Lovil a taky střílel z pistole.“

„A vy?“ zeptá se Zeke.

„Jestli lovím? A střílím? Ne. Ale buďte v klidu. Papíry mám v pořádku.“

„To je dobře,“ poznamená Malin. „Měl k tomu kontejneru přístup i někdo další?“

„Nebyl zamčený,“ odpoví žena. „Mohl ho použít kdokoliv.“

Pak se zamyslí.

„Nechala jsem ho postavit na ulici, protože jsem si myslela, že se může hodit i někomu z okolí, kdo se potřebuje něčeho zbavit. Mám dost peněz a můžu si to dovolit. A pak se tam dostane malý chlapec. Je to nechutné. Šílené.“

„Zmínila jste se sousedům, že ho můžou taky použít?“ zeptá se Zeke.

„Ne. Ale stejně to udělali.“

Cestou z domu Malin pátrá pohledem po lahvích. Žádné nevidí. Ale jistě tu jsou. Ukryté. Protože jednu věc zná naprosto výborně. Když alkoholik dovolí, aby mu alkohol ničil život, má ho stále na dosah.

Göran Möller sedí ve své kanceláři, opřený na židli, která dříve patřila Svenu Sjömanovi. Cítí, že se tu vznáší duch jeho předchůdce.

Od té doby, co tu Sven Sjöman skončil, sem už nevstoupil. Přesto je však přítomen v metodickém, i když hodně uvolněném způsobu práce, v níž Malinina intuice i její rozmary dostávají hodně prostoru.

Göran vyhlédne z okna a zadívá se na bílou fasádu Univerzitní nemocnice, na zelenou stříšku nad vchodem. Na lidi proudící dovnitř a ven.

Linköping.

Zatracené město.

Mezi chudými a bohatými jsou křiklavé rozdíly. Většina mladých si odtud přeje odejít. Je to město, v němž se líhnou kriminální gangy. Sotva před týdnem nějaký devatenáctiletý gangsteři vyhrožovali učiteli na Johannelundské střední škole, když se jim snažil zabránit, aby vzali do party chlapce z osmé třídy. Šlo o drogy. Gang využívá ty nejmladší členy jako kurýry. Pro dodávky a drobné služby, později i pro těžké násilí.

A teď má jeden chlapec rozbitou lebku a zdá se, že nikomu nechybí.

V okamžiku, kdy o tom přemítá, se na jeho stole ozve telefon. Volá Ebba z recepcie.

„Právě jsme dostali hlášení o tom, že je nezvěstný nějaký chlapec,“ říká. „Nemůže to být ten náš?“

Göran si poznamená jméno a jeho rodné číslo. Pokusí se najít jeho pasovou fotografii, ale žádnou nemají, hledá na Googlu a najde jeden obrázek ze školní ročenky Tornhagské školy. Pošle ho Malin pomocí aplikace WhatsApp a pozoruje, jak se jeho zpráva odesílá.

Musí to být ten jejich chlapec.

Lukas Klasén.

V červnu mu bylo devět let. Bydlí se svou matkou v Abisku.

Údaje souhlasí. Malin ho pozná.

Göran Möller zavře oči a na okamžik se pohrouží do světa umění. Co by si přál vidět dnes?

V nitru se mu zjevuje rudé abstraktní dílo Gerharda Richtera. Jako celá stěna namalovaná krví. Pak otevře oči.

Zatím žádná odpověď.

Když Malin cinkne mobil, zrovna se Zekem vyslychají duchodce, který bydlí v jednom z domů proti Linköpingské ulici.

Muž bydlí v domě sám. V noci byl vzhůru a kolem čtvrté ráno viděl nějaký vůz jet směrem k Sättuně. Nevybavuje si ale ani barvu, ani typ, tím méně poznávací značku. Z prvního patra mužova bytu Malin vidí až k jezeru Roxen a zdá se jí, že na půl cesty k Sandviku stojí nějaká budova. Jde o jeden z atraktivních pozemků na břehu a mluvilo se o tom v radě města, než přijali územní rozhodnutí a stavbu povolili.

Muž jim slíbí, že se nad tím ještě zamyslí.

Když se Malin vrací k vozu, otevře Göranovu zprávu.

Hledí na ni sebevědomá tvář, chytrý pohled, oči plné života navzdory černobílé fotografii. Ale současně chlapec vypadá vyčkávavě, váhavě, jako by celý svět byl od základu nespolehlivý.

Cítí, že jí obrovská ruka svírá srdce a všechny útroby.

Jako by ji chtěla vyždímat.

Je to on.

Je to jejich chlapec.

Lukas Klasén.

„Pokud je to on,“ píše Göran, „tak rovnou zajedte k jeho matce a řekněte jí, co je třeba.“

7.

Kruhový objezd v Abisku.

Malé náměstí s thajskými masážemi, tetovací studio, lékárna a pět prázdných prodejen, jejichž rozbité výlohy drží pohromadě jen lepicí páska. Náměstí lemují dvoupodlažní nájemní domy z červených cihel. V jednom z bytů tu bydlí matka Lukase Klaséna.

Linda Klasénová. Šestadvacetiletá.

Když se jí narodilo dítě, byla o moc mladší než já, říká si Malin, zatímco se blíží k domům.

A pak ta cynická, závistivá myšlenka. Můžeš mít další děti. Jsi ještě mladá.

Se Zekem přecházejí náměstí. Pod nohama černobílá dlažba. V bytech musí být bez ustání slyšet hluk dopravy z Vasavägen a Bergsvägen jako tlumené burácení. Koutkem oka zahlédne cisternu, která pomalu klouže k průmyslovým objektům v Tornby.

Neznají dveřní kód. Pokusí se natukat ten poštovní, ale tady nefunguje. Ke vchodu přichází starší muž tmavé pleti, otevře dveře a vychází ven a oni vstoupí do domu. Nezajímá ho to.

Doufám, že není doma, říká si Malin. To by se o to mohl později postarat někdo jiný. Ale Linda Klasénová je nezaměstnaná, tak nejspíš doma bude. Nebo je někde venku a hledá svého syna.

Cinkne jí mobil. Zpráva od Karin. Snímek Lukase Klaséna. Na hlavě není vidět rána, v plavých vlasech, které mu lemují čelo a tváře, není žádná krev. Zdá se, jako by spal krátkým spánkem, ne tím věčným.

Vypadá klidně.